

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תּוֹלְדוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ה' - חלק י'

קונטרס 130

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בהקדשת מספר דקות בכל יום ללמוד זוהר הקדוש, אתה זוכה להיות בן עולם הבא!

אתה יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מגני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרבינו צא.

ומה שאומרים ובי אקשר דנא, אנדבא, שפדורות הראשונים שחיו להם נשמות קדושים ממקומות גבוהים, יכלו לטהר נשמתם בפשטי התורה, ועכשו בעקבתא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התנברות החיצונים רחמנא ליצלו, אי אפשר לטהר נשמתם, רק בסמים יקרים, הינו בזהר הקדוש, כי לשון זוהר מסגל לזה אפילו בספסופי לחוד נאפילו בלגלוג, ובהו יהיה לשקר מפל כע מוצר הכע וממקרים רעים פעולם הזה החמרי, וגם בעולם הבא הרוחני, בנדע מזהר הקדוש פרשת פתח דר"ט, בוצינא קדישא דנהיר חקמתיה בכל דרין דהוו אפתייה, עד ביאת הגואל אור תורה של רבי שמעון בן יוחאי מאיר באור רב להחיות נפשות ישראל.

על בן יתחזק כל אדם מאד ללמוד זהר הקדוש לבל תפחות ה' דמים בגל יום פדו שניגרים הדנא ופוקנא דהון לעילא ומתא, אמן בן יהי רצון, (צנאת הר"ד מאיר בן רבי אהרן שרנן ובתו ג'ו עלני מפרדיסי)

ב"כסא מלך" תקון מ"ג כתב, כי למוד זוהר הקדוש בגירקא בעלמא בונה עולמות, וכל שבו אס ויזהר ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אהה, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מגני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרבינו צא.

ספא דחניא, חיוב גדול על כל ישראל ללמוד זהר הקדוש בכל יום אפלו גירקא בעלמא, כי בנה בונה עולמות ומטהר ומקדש נשמות, ואין קץ לגדל שכרו כי בנה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, במובא בזהר הקדוש פרשת נשא (פח ק"א) 'בנאי חבורא דאיירו ספר זהר' יפקון בה מן גלותא.

בתקונים סוף תקון ו', מנאי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בנרא בתרצה בסוף ימיא, ובגנייה (ויקרא פח ט) וקראתם דרוך בארץ וגו' בתקון ו' בספר כסא מלך, וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמידי חכמים ללמוד מקלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים מקלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעבדים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הפשט מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול פחה לקרב הגאולה.

בתקון מ"ב שם בכסא מלך, כי למוד זוהר הקדוש בגירקא בעלמא בונה עולמות, וכל שבו אס ויזהר ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר

ראה את אשר לפניך !!!

ראה את אשר לפניך לוח יומי מסדר וערוך על כל סדר זוהר הקדוש, בכדי שתוכל ללמוד ולהשלים את כל זוהר הקדוש במשך שנה תמימה, והוא דבר השונה לבל נפש, בני תורה בעלי בתים-בחורים, אשר צמאה נפשם לדבר ה' זו תורת זוהר! במשך 10 עד 15 דקות בכל יום, מסגמים במשך השנה את כל זוהר הקדוש! זהו הקדוש מחלק לכל יום, ויכולים לחלקו למשך היום, באופן שאינו מפריע לשעורים אחרים! תמלא כל שעות הפנאי במאמר המתוב: "הגית בו יומם ובלילה"! ובמשך הזמן תרגיש נעם מתוקה התורה ויגבר מנפת צוף וכל טעם! ואם לא עשית אימתי?

לתלמידים. כי מה שחבר נהוה שלך ישר להתינוק, בנה מניח בו נשמה אמתית, עד כאן לשונו. (נאני שמעתי שזה מסגל עור מוכפל שם טוב ובתו ג'ו עלני). כי זהו מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מושלאל, באופן שיוכל להשפיע האכה של נשמה קדושה גם בזולתו. (והכסא בספר דלמאון רבי יעקב מאיר ששעטו של ישיא) ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הכע והמיות גובה היו שוקדיו כל ימיהם ללמוד ספר זהוה והתקונים פתבי מן בלול עם חסידות והקדמות של מן הכב רבי ישראל בעל שם גר צדיק לברכה והיו מבטלים כל הגורות רעות והיו מושכיין שפע נאור על כל העולמות, בן השפעות פשטיות, בני תני מוול. (כפי הקדוש יחסי אהרן יחאל ספרו מוסרנה, נוצר חסד ספק ד משה

פד זה קריב לוימי משיחא אפילו רבני דעלמא ומינו ל'אשפיקא סמיירי דתקמתא [נערים קטנים] ומצאו אוצרות ספרים חשובים מסודות, כי או תתמלא הארץ דעה, דרך אמת. (מה חלק א דח ק"ח). מונו אשר הציין וזכה אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר זהוה קימו וקבלו היהודים קהל ענת ישראל לתחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות שורות שבספרים הקדושים הגאולה, אף על פי שויתים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתו מאד. (כפי ישיא חיים, סוף איש חי, בהקדמת התקונים בנהו) ומובא מרוב הקדוש רבי פתח מאיר צונו: יגו עלני, בספר אמרו פתחם השלם (פח ק"ו), וזה לשונו: 'צריך מלמד (תלמידי) ללמוד זה, שהוא פחינת עין החיים, שכולל בהמשך נשמה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קבלתי על עצמי ללמוד ספר הזוהר ונושעתי ב - \$60,000.

מעשה שקרה!

בן מספר ארבע את מה שארבע לו - הנבתי סכום של 60 אלף דולר לקבאת בגנה תדשיה, אדכהגי והגי נגש אלי שמואל ידידי ובקש את הסכום כהלוואה לתקופה קצרה, ואני שעדנו לא נצרכתי לכסף עד לתחלת הבגנה, הספמתי להלוות לו. זמן הפכעון הגיע, ושמואל מישתמט ממני, דוחה אותי שוב ושוב, אני מנסה לצר קשר והוא חוסם כל אפשרות שכואת, עד שלבסוף לא ענה לי אפלו בטלפון. כאן כבר נשברתי; גם לאבד קמון כה רב וגם לדעת שחברי, שהנה נאמן עלי עד לא מבכה, מהתל בי ומרמה אותי. כל היום וכל הלילה חשבתי על שמואל והכסף, ובעקבות כך ננעסתי לדכדוך נפשי.

הרבה אפשרויות לא עמדו לפני, מבחינתי חובת ההשתדלות הבאה היתה, דאגה בלב איש ישינחה. אולי קבר טוב יוכל לסיע במתן עצה נכונה, להרני ביצד עלי לנהג במצב מעין זה. פניתי לחברי הטוב נ. ספרתי לו את העובר עלי ובקשתי את עצתו.

נ. הקשיב וחשב, הוא רצה בכל מאודו לעזר. עצה מעשית לא נדע להשיית, רק בזאת נזכר במאמר רבותני: "בדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו..." ובכך שלאחרונה לשנה התעוררות גדולה ללמוד הזוהר הקדוש ללמוד יומיומי, ואם רבי שמעון בר יוחאי הבטיח בספרו שבזכות הלמוד בספר הזוהר נזכה לאגלה הפלילית של כל עמי, בדנאי צרתי הקטנה ותיכל להפתר בזכות למוד הזוהר בבחינת גאלה פרטית.

מתוך הדחק ובגלית ברהה החלטתי לפקד את ציינו של רשבי" בהר מירון. סמתי, נסעתי והשתטחתי על הקבר בתפלה ובתחנונים, שפכתי את צקון לחשי לפני אדון הכל, ובקשתי שבזכות הקבלה שקבלתי על עצמי ללמוד בספר הזוהר הקדוש בכל יום אגלה לישועה.

בדרך חזרה, כשגלי נרגש מהחנה הרוחנית שחיותי, פגשתי ידיד נעורים ששנים רבות לא ראיתו, החלפנו מספר מילים, ותוך כדי דבור מספר הלה שקבל ירשה גדולה, אשר לחלק ממנה הוא נצבר ועדנו נשאר לו \$60,000 שאינו צריך אותם בזמן הקרוב. ברב נדיבותו הציע לי: אם הנך רוצה הנני מוכן להלוות לך אותם ... אגו, בדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...

תקבלו על עצמכם ותנשעו.

מי לא נדרש לזכיות כדי להיטיב לו לשנה הקדשה? מי אינו רוצה בשנה טובה ומתוקה יותר? מי אינו חפץ בישועות פטריות וכלליות? בדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו...

ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות - ראשי תבות רשבי" - שהעוסק בתורתו יזכה בעזרת ה' לשפע רב ורחמי ונשמיו.

קבלו על עצמכם את למוד דף היומי של תיקוני זהר [ב-2 דקות ליום] ותנשעו בשנה טובה ומברכת וכל טוב.

מהפך!

בכל תרומה שאתם תורמים לארזון או למפעל אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, האם הכסף הולך נעו לצדקה? האם הכסף שהוצאתם וחסכתם כשביל התרומה אכן הגיע למטרה?

במסעל הזוהר העולמי אתם תורמים ויודעים במאה אחוז ונו שבסכסכם מנוצל למטרה, כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. אתם מוזמנים כרוכבים את מספר העלונים שיודפסו, ולפי הזמנתכם יוצאו לאור עוד ועוד אלפי עלונים. והכל בסכום סמלי, שתעבירו ישירות לבית הדפוס ברשתנו עלונים רבים מוכנים לדפוס ואינם מודפסים בכלל חוסר תקצוב. הרחמנו ותרמנו בעין יפה.

לפרטים: 0548-435784
שנה אפשרות לרשום על העלון לעילי נשמת או לזכות התורם וכדומה

אלהים בחבור, בְּזוּג של השמש עם הַלְבָנָה. ועל כֵּן לא פתוב על [את] אלהים, אלא עם אלהים, בחבור וְזוּג אַחַד.

דָּבָר אַחַר וַיֹּאמֶר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ. אַף כֵּאֵן, וַיֹּאמֶר לֹא יֵאמַר עוֹד שְׁמַךְ יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל. וְאַזְ הַתְּעַטֵּר יַעֲקֹב בְּדִרְגָתוֹ לְהִיּוֹת הַכֹּלֵל שֶׁל הָעֲבוֹת. מֵה כְּתוּב? וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שֵׁם. מֵה זֶה וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שֵׁם? שְׁהוּדָה לוֹ עַל כֹּל הַבְּרִכוֹת שֶׁבָרַךְ אוֹתוֹ אֲבוּי.

רְבִי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וַאֲמַר, (משלי טו) בְּרִצּוֹת ה' דְּרִכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלַם אֹתוֹ בֹּא רָאָה כְּמֵה יֵשׁ לְאָדָם שִׁמְתָן אֵת שְׂבִילָיו עִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אֵת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵרִי פְרִשׁוּהָ, שְׂוֹדַאי שְׁנֵי מְלֹאכִים שְׁלִיחִים יֵשׁ לְאָדָם מְלַמְעֵלָה לְהוֹדוּג עִמוֹ, אַחַד לְיָמִין וְאַחַד לְשִׁמְאֵל, וְהֵם מְעִידִים עַל הָאָדָם כָּכֵל מֵה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, הֵם נִמְצָאִים שֵׁם, וְקוֹרְאִים לָהֶם יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רַע.

כֹּא הָאָדָם לְהִטְהַר וּלְהַשְׁתַּדֵּל בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה - אוֹתוֹ יֵצֵר הַטוֹב שֶׁהוֹדוּג עִמוֹ, כְּכֵר הַתְּגַבֵּר עַל אוֹתוֹ יֵצֵר הַרַע וְהַשְׁלִים עִמוֹ וְהַתְּהַפֵּף לוֹ לְעֵבֵד. וּכְשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ לְהַטְמֵא, אוֹתוֹ יֵצֵר הַרַע מִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר עַל אוֹתוֹ יֵצֵר טוֹב, וְהֵרִי בְּאָרְנוֹ, וְדַאי כְּשֶׁאוֹתוֹ הָאָדָם כֹּא לְטַהַר, כְּכֵמָה כֹּחַ הַתְּחַזֵּק הָאָדָם כְּשֶׁהַתְּגַבֵּר אוֹתוֹ יֵצֵר טוֹב, אִזְ אוֹיְבָיו יִשְׁלַם אֹתוֹ, שְׂאוֹתוֹ יֵצֵר הַרַע נִכְנַע לְפָנָיו הַיֵּצֵר הַטוֹב. וְעַל זֶה אָמַר שְׁלֵמָה, (משלי יב) טוֹב נִקְלָה וְעֵבֵד לוֹ. מֵה זֶה וְעֵבֵד לוֹ? זֶה יֵצֵר הַרַע. וְאַזְ כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ בְּמִצְוֹת

אֶלָּא אָמַר לִיה, שְׂרִיתָ לְאַתְחַבְּרָא וּלְאַזְדוּגָא עִם אֱלֹהִים בְּחַבְּרָא, בְּזוּגָא דְשִׁמְשָׁא וְסִיחָרָא, וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב עַל (כ"א א) אֱלֹהִים, אֶלָּא עִם אֱלֹהִים, בְּחַבְּרָא וְזוּגָא חֲדָא.

דָּבָר אַחַר, וַיֹּאמֶר, כְּמֵה דָאֵת אָמַר, (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יי אֱלֹהֶיךָ, אוֹף הֵכָא, (בראשית לב) וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֵאמַר עוֹד שְׁמַךְ יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כְּדִין אֲתַעֲטֵר יַעֲקֹב בְּדִרְגָתָהּ, לְמַהוּי כֹּלְלָא דְאַבְהָן. מֵה כְּתִיב, (שם) וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שֵׁם. מֵאי וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שֵׁם, דְּאוּדֵי לִיה עַל כֹּלְהוּ בְּרִכָּאן, דְּבְרִכְיָה אֲבוּי.

רְבִי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וַאֲמַר, (משלי טו) בְּרִצּוֹת יי דְּרִכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלַם אֹתוֹ. תָּא חֲזִי, כְּמֵה אֵית לִיה לְבַר נֶשׁ, לְאַתְתְּקָנָא שְׂבִילוֹי בִּיה בְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין לְמַעַבְד פְּקוּדֵי דְאוּרִייתָא. דְּהָא אוּקְמוּהָ, דְּוֹדַאי תְּרִין מְלֹאכִין שְׁלִיחִין אֵית לְבַר נֶשׁ מְלַעֲיָלָא לְאַזְדוּגָא בְּהַדִּיה, חַד לְיָמִינָא וְחַד לְשִׁמְאֵלָא, וְאִינוּן סְהַדִּין בִּיה בְּבַר נֶשׁ בְּכֹל מֵה דְאִיהוּ עֵבֵד, אִינוּן מִשְׁתַּפְּחִי תַמָּן וְקִרְיָנָן לֹון יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רַע.

אֲתֵי בַר נֶשׁ לְאַתְדַּכְּפָּא וּלְאַשְׁתַּדֵּלָא בְּפְקוּדֵי דְאוּרִייתָא, הַהוּא יֵצֵר טוֹב דְאַזְדוּגָא בִּיה, כְּכֵר אִיהוּ אֲתַתְקַף עַל הַהוּא יֵצֵר הַרַע וְאַשְׁתַּלִּים בְּהַדִּיה וְאַתְהַפִּיךְ לִיה לְעֵבֵדָא. וְכַד בַּר נֶשׁ אֲזִיל לְאַסְתַּאבָּא, הַהוּא יֵצֵר הַרַע אֲתַתְקַף וְאַתְגַּבֵּר עַל הַהוּא יֵצֵר טוֹב, וְהָא אוּקְיָמָא. וְדַאי כַד הַהוּא בַר נֶשׁ אֲתֵי לְאַתְדַּכְּפָּא, כְּמֵה תְקִיפוּ אֲתַתְקַף בַּר נֶשׁ, כַּד אֲתַגַּבְּרָא הַהוּא יֵצֵר טוֹב כְּדִין (משלי טו) אוֹיְבָיו יִשְׁלַם אֹתוֹ, דְּהַהוּא יֵצֵר הַרַע

התורה, אז גם אויביו ישלם אתו, זה יצר הרע ומה שבא מצדו.

בא ראה, משום שיעקב בטח בקב"ה וכל דרכיו היו לשמו, על כן אויביו ישלים אתו. וזה [ה] סמאל, הכח והחזק של עשו, שהשלים עם יעקב. ומשום שהשלים עם יעקב והודה לו על אותן הנרכות, אזי השלים עמו עשו. [ואו הודה לו עשו, שקחב יש לי רב אחי וחי לך אשר לך, שקבר הודה לו על אותן הנרכות שלו בחרב] ועד שלא השלים יעקב עם אותו הממנה שנתמנה עליו, לא השלים עמו עשו. משום כך, בכל מקום הכח של מטה תלוי בכח של מעלה.

ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד ויאמר מי אפוא. מי אפוא - מה זה מי אפוא? הנה צריך להיות מי הוא זה! אלא מי אפוא - ששם עמדה השכינה כשברך יצחק את יעקב, ועל כן אמר מי אפוא, מי הוא שעומד כאן ומודה על אותן הנרכות שברכתי אותו? ודאי גם ברוך יהיה! שהנה הקדוש ברוך הוא הסכים לאותן הנרכות.

רבי יהודה אמר, משום אותה החרדה שהחריד יעקב את יצחק אביו, נענש יעקב בענש של יוסף שחרד חרדה כזו בשעה שאמרו לו זאת מצאנו. יצחק אמר מי אפוא - באיפה נענש יעקב, שכתוב איפה הם רעים, וישם יוסף נאבד, ונענש יעקב. ואף על גב שהקדוש ברוך הוא הסכים על ידו באותן הנרכות, הוא נענש באיפה, שכתוב איפה הם רעים, ומשם נאבד ממנו ונענש כל אותו הענש.

אתפניא קמיה דיצר טוב. ועל דא אמר שלמה, (משלי יב) טוב נקלה ועבד לו, מאי ועבד לו, דא יצר הרע. וכדין פד אזיל בר נש בפקודי אורייתא, כדין גם אויביו ישלים אתו, דא יצר הרע, ודאתא מסטרוי.

הא חזי, בגין דייעקב, אבטח ביה בקדשא בריה הוא, וכל ארחוי הוו לשמיה, על דא אויביו ישלים אתו. ודא (ד"א דא) סמאל, חילא ותוקפא דעשו דאשלים עמיה דייעקב, ובגין דאשלים עמיה דייעקב, ואודי ליה על אינון ברכאן, כדין אשלים עמיה עשו, (נ"א כדין אודי ליה עשו דכתוב יש לי רב אחי וחי לך אשר לך, דהא אודי ליה על אינון ברכאן דלית בחרבא) ועד דלא אשתלים עמיה יעקב לגבי ההוא ממנא דאתפקד עליה, לא אשלים עמיה עשו, בגין כך, בכל אתר תקפא דלתתא תליא בתוקפא דלעילא.

ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד ויאמר מי אפוא. מי אפוא, מאי מי אפוא, מי הוא זה מיבעי ליה. אלא מי אפוא, דקיימא שכינתא תמן, פד בריך ליה יצחק ליעקב, ועל דא אמר, מי אפוא. מאן הוא דקאים הקא, ואודי על אינון ברכאן דברכית ליה, ודאי (בראשית כז) גם ברוך יהיה. דהא קדשא בריך הוא אסתפס באינון ברכאן.

רבי יהודה אמר, בגין ההיא חרדה דאחריד יעקב ליעקב אביו, אתענש יעקב בעונשא דיוסף, דחרד חרדה כהאי, בשעתא דאמרו ליה, (בראשית לו) זאת מצאנו. יצחק אמר מי אפוא. באיפה אתענש יעקב, דכתיב, (בראשית לו) איפה הם רועים, ותמן יוסף

אתאביד ואתעניש יעקב. ואף על גב דקדשא בריך הוא אסתפס על ידי באינון ברכאן, איהו אתענש באיפה, דכתיב איפה הם רועים. ומתמן אתאביד מניה ואתענש כל ההוא עונשא.

וַיַּחְרַד יַעֲזֹק חֲרָדָה גְדוֹלָה. מַה זֶה גְדוֹלָה? כְּתוּב פֶּאֶן גְדוֹלָה, וְכְתוּב שֵׁם (דברים יח) וְאֵת הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְגו'. שְׁנַכְנַס עִמּוֹ גֵּיהֶנּוּ. עַד מָאֵד - מַה זֶה עַד מָאֵד? כְּתוּב פֶּאֶן מָאֵד, וְכְתוּב שֵׁם (בראשית א) וַהֲנִיה טוֹב מָאֵד. זֶה מִלְאָף הַמּוֹת. אָז אָמַר מִי אֶפּוֹא.

כְּשִׁמְעַ עֲשׂו אֵת דְּבַרִי אֲבִיו וְגו'. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּמָה רְעוּת עֲשׂו אוֹתָן דְּמַעוֹת שְׂבַכָּה וְהוֹצִיא עֲשׂו לְפָנַי אֲבִיו כְּדִי שִׁיתְּבַרְךָ מִמֶּנּוּ, מִשׁוּם שֶׁהִיא מְחֻשֵׁיב דְּבַר אֲבִיו יוֹתֵר. הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. [ובאריהו] הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ - קָרָא שְׁמוֹ אוֹתוֹ שֶׁקָּרָא לוֹ. הוֹצִיא הַשְּׁמַעַת קוֹל שֶׁל רַק בְּשִׁבִיל קְלוֹן. לֹא כְּתוּב הֲכִי נִקְרָא שְׁמוֹ, אֲלֵא קָרָא שְׁמוֹ.

וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים. זֶה - מַה הוּא זֶה? [אלא] וַיַּעֲקֹבֵנִי פְּעַמִּים הִיא צְרִיף לְהִיּוֹת! אֲלֵא דְבַר אֶחָד הִיא פְּעַמִּים - בְּכַרְתִּי, הַחֲזִיר לוֹ פְּעַם אַחֲרַת בְּרַכְתִּי. זֶהוּ פְּעַמִּים. כְּמוֹ כֵּן (בראשית מג) כִּי עָתָה שְׂבַנּוּ זֶה פְּעַמִּים. דְּבַר אֶחָד פְּעַמִּים. אֶחָד שֶׁהִנֵּה הַחֲזוּרְתִי לוֹ, וְלֹא נִהְיָה בְּבוֹשָׁה לְפָנַי אוֹתוֹ אָדָם. שְׂבַנּוּ - בְּשִׁנּוּ. אָנּוּ בְּבוֹשָׁה מִמֶּנּוּ, וַיִּכְבֵּר הַחֲזוּרְנּוּ.

כְּמוֹ זֶה אָמַר אֵיּוֹב, (איוב יג) וַתַּחֲשַׁבֵנִי לְאֵיּוֹב לָךְ. חֲזוֹר אֵיּוֹב - אֵיּוֹב. וּפְרָשָׁה שְׂכַתוּב אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֵה יוֹשִׁפְנִי וְגו'. אָמַר לְפָנָיו: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁמָא רִיחַ סַעֲרָה עֲבָרָה לְפָנֶיךָ? וְכֵאֵן בְּכַרְתִּי לְקַח, וַהֲנִיה עָתָה חֲזוֹר הַדְּבַר וְנִטַּל בְּרַכְתִּי.

הֵן גְּבִיר שְׁמַתִּיו לָךְ וְגו', וְלָךְ אֶפּוֹא מַה אַעֲשֶׂה בְּנִי. וְלָךְ אֶפּוֹא - אֵיֵן עוֹמֵד פַּה מִי שִׁיִּסְכִּים עֲלֶיךָ. מַה אַעֲשֶׂה בְּנִי. אָז בְּרַף אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהַסְתַּפַּל בְּדַרְגָּתוֹ

וַיַּחְרַד יַעֲזֹק חֲרָדָה גְדוֹלָה, (בראשית כז) מַאי גְדוֹלָה, פְּתִיב הֵכָא גְדוֹלָה, וְכְתִיב הָתָם (דברים יח) וְאֵת הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְגו', דְּעָאֵל עִמִּיה גֵּיהֶנּוּ. עַד מָאֵד. מַאי עַד מָאֵד. פְּתִיב הֵכָא מָאֵד, וְכְתִיב הָתָם (בראשית א) וַהֲנִיה טוֹב מָאֵד, דָּא מִלְאָף הַמּוֹת, פְּדִין אָמַר מִי אֶפּוֹא. (דף קמח ע"א)

כְּשִׁמְעַ עֲשׂו אֵת דְּבַרִי אֲבִיו וְגו'. (בראשית כז) אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּמָה בִישִׁין עֲבָדוּ אֵינּוֹן דְּמַעִין דְּבַכָּה וְאֶפִּיק עֲשׂו קָמִי אֲבִוי, בְּגִין דִּיתְבַּרְךָ מִגֵּיהַ, בְּגִין דְּהוּה חֻשִׁיב מְלָה דְּאֲבִוי יִתִּיר. הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב. (ר"א ל"ג ואוקמוה) הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ, קָרָא שְׁמוֹ הַהוּא דְּקָרָא לִיה, אֶפִּיק יַעֲזָא דְרוּקָא בְּגִין קְלָנָא. הֲכִי נִקְרָא שְׁמוֹ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא קָרָא שְׁמוֹ. וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים. זֶה. (בראשית כז) מַהוּ זֶה, [אלא] וַיַּעֲקֹבֵנִי פְּעַמִּים מִיִּבְעֵי לִיה.

אֲלֵא, מְלָה חַד הוּי תְרִי זְמַנִּי, בְּכוּרְתִי, אֶהְדַּר לִיה זְמַנָּא אַחֲרָא בְּרַכְתִּי, זֶה הוּא תְרִי זְמַנִּין. כְּגוֹנוֹנָא דָּא, (בראשית מג) כִּי עָתָה שְׂבַנּוּ זֶה פְּעַמִּים, מְלָה חַד, תְּרִין זְמַנִּין. חַד דְּהָא אֶהְדַּרְנָא לִיה וְלֹא נִהְוִי בְּכַסּוּפָא קָמִיה דְּהַהוּא בַר נֶשׁ. שְׂבַנּוּ, בְּשִׁנּוּ. אֲנִן בְּכַסּוּפָא מִגֵּיהַ, וַיִּכְבֵּר אֶהְדַּרְנָא.

כְּגוֹנוֹנָא דָּא, אָמַר אֵיּוֹב, (איוב יג) וַתַּחֲשַׁבֵנִי לְאֵיּוֹב לָךְ, אֶהְדַּר אֵיּוֹב. וְאִוְקְמוּה דְּכְתִיב, (איוב ט) אֲשֶׁר בְּסַעֲרָה יוֹשִׁפְנִי וְגו'. אָמַר לְפָנָיו, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁמָא רִיחַ סַעֲרָה עֲבָרָה לְפָנֶיךָ. וְהֵכָא בְּכוּרְתִי לְקַח וַהֲנִיה עָתָה אֶהְדַּר מְלָה וְנִטַּל בְּרַכְתִּי.

הֵן גְּבִיר שְׁמַתִּיו לָךְ וְגו', וְלָךְ אֶפּוֹא מַה אַעֲשֶׂה בְּנִי. (בראשית כז) וְלָךְ אֶפּוֹא, לִית

קָמִימָא הֵכָא מֵאֵן דְּמִסְתַּפֵּם עֲלָךְ. מַה אַעֲשֶׂה בְּנִי. פְּדִין, בְּרַכְיָה בְּהַאי

ואמר ועל חרבתך תחיה, שהרי כף ראוי לך לשפך דמים ולעשות קרבות, ועל כן אמר מה אעשה בני.

רבי אלעזר אמר, ולך אפוא מה אעשה - כיון שאמר את זה, למה בני? אלא אמר לו, ולך אפוא מה אעשה שאתה בדין ובחרב ובדם אני רואה אותך, ואת אחיך בדרך שלמה. אלא בני, בני ודאי. אני גרמתי לך משום שאתה בני, ועל כן ועל חרבתך תחיה ואת אחיך תעבד. ועדין לא התקיים, שהרי לא עבד עשו את יעקב, משום שיעקב לא רצה אותו עכשו, והוא חזר וקרא לו אדוני כמה פעמים, משום שהסתכל למרחוק והעלה אותו לסוף הימים, כמו שאמרנו.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. בעודם הולכים ראו את רבי יוסי הזקן שהיה הולך אחריהם. ישבו עד שהגיע אליהם. כיון שהגיע אליהם, אמרו, עכשו הדרך מתקנת לפנינו. הלכו. אמר רבי חייא, עת לעשות לה'. פתח רבי יוסי ואמר, (משלי לא) פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה. פיה פתחה בחכמה - זו פנת ישראל. ותורת חסד על לשונה - אלו הם ישראל, שהם לשון התורה שמדברים בה ימים ולילות.

פיה פתחה בחכמה - זו ב' של בראשית, ופרשה. ותורת חסד על לשונה - זה אברהם, שבו ברא את העולם ובו מדבר תמיד. ב' סתומה מצד זה, ופתחה מצד זה. סתומה מצד זה, כמו שאמר וראית את אחיך. פתחה מצד זה כדי להאיר (למדו) פניה כלפי מעלה, ופתחה מצד זה כדי לקבל מלמעלה, והיא אכסדרה

עלמא ואסתפל בדרגיה, ואמר (בראשית כז) ועל חרבתך תחיה, דהא הכי אתחזי לך לאושדא דמין ולמעבד קרבין, ועל דא אמר מה אעשה בני.

רבי אלעזר אמר, ולך אפוא מה אעשה, כיון דאמר האי, אמאי בני. אלא אמר ליה, ולך אפוא מה אעשה, דאנת בדינא ובחרבא ובדמא חזינא לך, ולאחיה בארעא שלים. אלא בני, בני ודאי, אנא גרימנא לך, בגין דאנת בני. ועל דא על חרבתך תחיה ואת אחיך תעבד. ועדיין לא אתקיים, דהא לא פלח ליה עשו ליעקב. בגין דיעקב לא בעא ליה השתא, ואיהו אהדר וקרא ליה אדני כמה זמני, בגין דאסתפל למרחוק, וסליק ליה לסוף יומיא, פדקאמרן.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארעא. עד דהוו אזלי, חמו ליה לרבי יוסי סבא דהוה אזיל בתרייהו. יתבו עד דמטא לגבייהו. כיון דמטא לגבייהו, אמרו השתא ארעא מתתקנא קמו, אזלו. אמר רבי חייא (תהלים קיט) עת לעשות לי. פתח רבי יוסי ואמר, (משלי לא) פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה. פיה פתחה בחכמה, דא פנת ישראל, ותורת חסד על לשונה אליו אינון ישראל, דאינון לישראל דמשתעי בה יומי וילי.

פיה פתחה בחכמה (משלי לא) דא ב' דבראשית, ואוקמוה. ותורת חסד על לשונה דא אברהם, דביה ברא עלמא, וביה משתעי תדיר. ב' סתים מהאי גיסא, ופתיחא מהאי גיסא. סתימא מהאי גיסא, כמה דאת אמר, (שמות לג) וראית את אחורי. פתיחא מהאי גיסא, בגין לאנהרא (נ"א להרא) אנפיה לגבי עלא,

לקבל. ומשום כך עומדת בראש התורה ומתמלאת אחר כך. פיה פתחה בחכמה, בחכמה ודאי, שכתוב בראשית ברא אלהים, פתרגומו. ותורת חסד על לשונה - שהרי אחר כך מספר ואומר, ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. פיה פתחה בחכמה - זו ה' (הראשונה) של השם הקדוש שהכל בה, והיא סתומה וגלויה, כלולה ממעלה ומטה, הסוד של מעלה ומטה. פיה פתחה בחכמה - משום שהיא סתומה שאין נודעת כלל, שכתוב ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה. וכשמתחילה להתפשט בחכמה שנדבקה בה, והיא בתוכה, (והיא) מוציאה קול, שהיא תורת חסד.

פיה פתחה בחכמה - זו ה"א האחרונה שהיא דבור, והדבור תלוי בחכמה. ותורת חסד על לשונה - זה הקול שעומד על הדבור להנהיגו. ותורת חסד - זה יעקב, שהוא על לשונה, להנהיג הדבר ולאחז אותו, שהרי אין דבור בלי קול, ובארוה.

פתח רבי חייא אחריו ואמר, (משלי ח) אני חכמה שכנתי ערמה ודעת מזמות אמצא. אני חכמה - זו כנסת ישראל. שכנתי ערמה - זה יעקב שהוא חכם. ודעת מזמות אמצא - זה יצחק, שהיתה לו דעת מזמות לברך את עשו. ומשום שחכמה השתתפה עם יעקב, שהוא ערמה - ודעת מזמות אמצא, שהתברך יעקב מאביו, ושרו עליו כל הברכות, והתקיימו בו ובבניו לעולם ולעולמי עולמים.

בהן התקיימו בעולם הזה, וכלן יתקיימו לזמן מלך המשיח, שאז יהיו ישראל גוי אחד בארץ ועם

ופתיחא מהאי גיסא, בגין לקבלא מלעילא, ואיהי אפסדרה לקבלא. ובגין כך קיימא ברישא דאורייתא ואתמלייא לבתר, פיה פתחה בחכמה, בחכמה ודאי, דכתיב בראשית ברא אלהים, פתרגומו. ותורת חסד על לשונה, דהא לבתר משתעי ואמר (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור.

פיה פתחה בחכמה, דא ה' (קדמאה) דשמא קדישא דכלא בה, ואיהי סתים וגליא, כליא דעילא ותתא, רזא דעילא ותתא. (משלי א) פיה פתחה בחכמה, בגין דאיהי סתימא דלא אתיידע כלל, דכתיב, (איוב כח) ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה. וכד שארי לאתפשטא בחכמה דאתדבק בה, ואיהי בגווה, (ואיהי) אפיקת קלא, דאיהי תורת חסד.

פיה פתחה בחכמה, דא ה"א בתרא דאיהו דבור, ומלה תליא בחכמה. ותורת חסד על לשונה. דא קול דקיימא על דבור לאנהגא ליה. ותורת חסד, דא יעקב, (ד קמה ב) דאיהו על לשונה, לאנהגא מלה ולאחדא לה, דהא לית דבור בלא קול, ואוקמוה.

פתח רבי חייא אבתריה ואמר, (משלי ח) אני חכמה שכנתי ערמה ודעת מזמות אמצא. אני חכמה, דא כנסת ישראל. שכנתי ערמה, דא יעקב דאיהו חכים, ודעת מזמות אמצא דא יצחק, דהוה ליה דעת מזמות לברכא ליה לעשו. ובגין דחכמה אשתתף בהדיה דיעקב דאיהו ערמה, ודעת מזמות אמצא, דאתברך יעקב מאבוי, ושרו עליה כל אינון ברכאן, ואתקיימו ביה ובבנוי לעולם ולעולמי עולמין.

מאינון אתקיימו בהאי עלמא, וכלהו

אחד לקדוש-ברוך-הוא. זהו שבתוב ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ. וישלטו למעלה ולמטה, שבתוב (דניאל ז) והנה עם ענני השמים כבן אדם בא. זה מלך המשיח, שבתוב (שם ב) ובימיהם של אלו המלכים יעמיד אלהי השמים מלכות. ועל כן רצה יעקב שיעברו ברכותיו לאותו עתיד לבא, ולא נטל אותם לאלתר.

פתח רבי ייסא אחריו ואמר, (ירמיה ו) ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' ואל תחת ישראל וגו'. הפסוק הזה בארוהו. אבל בפעם ההיא שיצא יעקב מלפני אביו עם אותן הברכות, הסתפל בעצמו ואמר: הנה הברכות הללו אני רוצה להעבירן לאחר כן, לארץ הימים. והיה ירא ופחד. יצא קול ואמר: ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' כי אתך אני. לא אעזב אותך בעולם הזה. כי הנני מושיעך מרחוק, לאותו הזמן שאתה מעביר אותן, את אותן הברכות. ואת זרעך מארץ שבכם, שאף על גב שעכשו נטל עשו ברכותיו וישתעבדו בכניף, אני אוציא אותם מידיו, אז בניף וישתעבדו בו. ושב יעקב, לאותן הברכות. ושב יעקב - זו השכינה (שהיא עם יעקב). ושב יעקב ודאי. וישקט ושאנו, כמו שבארנו, מאותן מלכיות: מבבל, ומדי, ומצוון, ומאדום. שהם היו שהשתעבדו בישראל, ואין מחריד - לעולם ולעולמי עולמים.

הרבו. בעודם הולכים אמר רבי יוסי, ודאי כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא בארץ, הכל היה בסוד החכמה, והכל פדי להראות את החכמה העליונה לבני האדם פדי שילמדו מהמעשה ההוא את

תקיימון לזמנא דמלפא משיחא, דכדין יהון ישראל גוי אחד בארץ ועם אחד לקדשא בריך הוא, הךא הוא דכתיב, (יחזקאל לו) ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ. וישלטון לעילא ותתא, דכתיב, (דניאל ז) וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה, דא מלפא משיחא, דכתיב, (דניאל יב) וביומיהון די מלכיא אנון יקים אלה שמיא מלכו וגו'. ועל דא בעא יעקב, דיסתלקון ברכוי לההוא זמנא דאתי, ולא נטל לון לאלתר.

פתח רבי ייסא אבתריה ואמר, ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' ואל תחת ישראל וגו'. האי קרא אוקמוה. אבל בההיא שעתא דנפק יעקב מקמי אבוי, באינון ברכאן, אסתפל בנפשיה. אמר, הא אלין ברכאן, בעינא לסלקא לון לבתר לאריכו יומין, והוה דחיל ומסתפי, נפק קלא ואמר, (ירמיה מו) ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' כי אתך אני, לא אשבוך לך בהאי עלמא. (ירמיה מו) כי הנני מושיעך מרחוק, לההוא זמנא דאנת סליק לון לאינון ברכאן.

ואת זרעך מארץ שבכם, (ירמיה מו) דאף על גב דהשתא נטיל ברכוי עשו וישתעבדון בכניף, אנא אפיק לון מידוי, וכדין ישעבדון בכניף ביה. ושב יעקב, לאינון ברכאן, ושב יעקב, דא שכינתא (נ"א רחמי עמיה דיעקב). ושב יעקב ודאי. וישקט ושאנו, כמה דאוקמוה. מאינון מלכוון, מבבל ממדי ומצוון, ומאדום. דאינהו הוו דאשתעבדו בהו בישראל. (שם) ואין מחריד, לעלם ולעלמי עלמיא.

אזלו, עד דהוו אזלי, אמר רבי יוסי, ודאי כל מה דעביד קדשא בריך הוא

בארעא, כלא הוה ברזא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה		
4	7	6	9	5

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

אני/הח"מ (שם בעל/ החשבון כפופים בספרי הבנק) מס' זהות _____
 רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

נותנים לזכר בזה הוראה לחיוב את חשבוניתו הבנקאית. בני החתום בסמכים ובמעדים שיוצאו להם מדי פעם כמעט באמצעי מונטי, ע"י י"ג עדן החתום" מספרו סנה בישראל הרשאה. 2. ידוע לילוני כי:
 א. הוראה זו ניתנת לביצוע ע"י הודעה מפי/ממיימאנו בכתב לבנק ולגן עדן החתום" שתתבסס על החוק, אם נשקפים אחד לאחר מזה הודעה בבנק וכן, ניתנת לביצוע ע"י הוראה כל ידן.
 ב. אחר/הוראה רשאית לבצע מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידינו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מעד החיוב.
 ג. אחר/הוראה רשאית לבצע חיוב, לא יותר משערים ימים ממעד החיוב אם אחר/הוראה נכונה, כי חיוב אינו תואם את המעדים או הסמכים שנבקשו בכתב הרשאה, אם נבקשו.
 3. ידוע לילוני כי המרשים שצוינו בכתב הרשאה ומלווים, הם נשאים בעל/נו להסדיר עם הבנק.
 4. ידוע לילוני כי כוספי החיוב ע"י הרשאה זו, יופעלו בדפי החשבון וכי יושלח לילוני ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.
 5. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד סמך החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוע.
 6. הבנק רשאי להוציא/ו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, וידוע לילוני על כך מיד לאחר קבלת ההלשנת, תוך עיון הסיב.
 7. נא לאשר ליגן עדן החתום" בסמך המחזורי, קבלת הוראת אלו ממני/מאתנו.

פרטי הרשאה מספר פעמים מתאריך עד תאריך

לימוד לילה שלם	לימוד שעה	שעה בכותל נה"מ	שעה בקבר רחל נה"מ	שעה ברשב"י 36 נה"מ
בכותל 312 נה"מ	(3 המקומות) נה"מ			

חתימת בעל/י החשבון

קוד מסללה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה		
4	7	6	9	5

אישור הבנק

לכבוד "גן עדן החתום" (שפ"י זוהר פ' לך לך) רח' נחשון 01 בית שמש 790999
 בית שמש

קבלנו הוראה מ _____ לכבוד חיובים בסמכים ובמעדים שיוצאו באמצעי מונטי שתצוינו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר החשבון/נו בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם למפורט בכתב הרשאה.
 דרשנו לפיכך את ההוראות, ונפעל בהתאם כל עוד סמך החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצוע, או כל עוד לא הוצאו בעל/י החשבון מן ההסדר.
 אישור זה לא יפגע בהתייחסותנו כלפינו, לפי תכב השיפוי שנתתם על ידיכם.

ככבוד רב,

בנק _____
 סניף _____
 תאריך _____

חתימה וחותמת הסניף

נא להזכיר אחר הלימוד: שם _____ שם האם _____

לתרומות בכרטיס אשראי 0548-433385

